

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΥΡΑ

ΔΙΑΛΟΓΗ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΕΝ τῷ ἐξοχικῷ οἴκῳ τοῦ κ. Ἰωάννου Βασάλου πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ἄγεται πρῶνι ἑορτῇ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἑορτάζοντος πάντοτε κατὰ τὰ γενέθλια τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

Οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Βασάλου δὲν εἶνε πολλοί, ὅχι διότι αἱ σχέσεις αὐτοῦ εἶνε περιορισμέναι, ἀλλὰ διότι κατὰ τὴν πρωτομαγιάν ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ προσκαλέσῃ πολλοὺς φίλους καὶ ὁ κῆπος αὐτοῦ μεγάλας ὑπέστη ζημίας ἐκ τῆς μεγίστης ἀδιακρισίας τῶν τε συζύγων καὶ τῶν θυγατέρων τῶν φίλων αὐτοῦ. Ἐκτοτε ἀπεφάσισε νὰ τελῇ μὲν πάντοτε τὰς εὐαρέστους ταύτας

ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐορτάς, ἀλλ' ἐν μικρῷ κύκλῳ φίλων, ὥστε νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ προφυλάττῃ τὰ ἄνθη τοῦ κήπου ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τῶν προσκεκλημένων.

Ἦδη πάντες ἠὺχθήσαν αὐτῷ τὰ βέλτιστα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ καὶ περιέρχονται τὸν κῆπον ἀναμένοντες τὴν ὥραν τοῦ ἀρίστου, ὅπερ ὁ κ. Βάσαλος παραθέτει πάντοτε πλουσιοπάροχον· ἀλλ' ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ οὐδεμία περὶ τούτου ὑπόμνησις γίνεται. Φαίνεται δὲ εἰς ἄκρον ἀνήσυχος ὁ οἰκοδεσπότης τὸ βλέμμα φέρων ἀπὸ τῆς κηπαίας θύρας ἐπὶ τὸν ὀρίζοντα καὶ πᾶσας τὰς ἀτραπούς ἐν τῇ πεδιάδι διερεινῶν ὅπως ἀνακαλύψῃ τοὺς ἐξώρους.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἐπιστηθίου αὐτοῦ φίλου ἀδιαφορεῖ ἐντελῶς· τί ἂν δὲν ἔλθῃ ὁ Αὐγουστῖνος Μεντζιφόλας; ἡ ἔλλειψις τοῦ θὰ παρέλθῃ ἀπαράτρητος· ἀλλ' ὁ Θεόδωρος Παλινούδης; ἀλλ' ἡ σύζυγος αὐτοῦ Φαιναρέτη; αὐτὴ πρὸ πάντων; διότι ταύτην ἀναμένει ὁ κ. Βάσαλος, ὅπως δώσῃ τὴν διαταγὴν νὰ κενώσωσι τὸ γάλα.

Ἡ Φαιναρέτη Παλινούδη, γυνὴ ἐξαίσιος καλλονῆς, ἦτο ἡ θεότης τοῦ κ. Βασάλου. Ὅτε τὴν ἐγνώρισε πρὸ τινων ἐτῶν δὲ ὤκνησε κατὰ τὴν συνήθειαν παντὸς γεροντοπαλληκάρου, νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῆς διὰ συστηματικῆς θεραπείας, ὅπως τὴν καρδίαν αὐτῆς κατακτήσῃ, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ἀδύνατα ἐπιχειρεῖ ταχέως μετέβαλε γνώμην καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς ἐκτιμῶν ὁλοψύχως μετέστρεψεν εἰς θαυμασμὸν ὅλον ἐκεῖνον τὸν γεροντικὸν ἔρωτα, ὑπ' οὗ πρὸς στιγμὴν ἀνεφλέχθη. Καὶ ἡ Φαιναρέτη Παλινούδη ἦτο τὸ ὄν τῆς λατρείας του· ἠρέσκετο σφόδρα ἐν τῇ συναναστροφῇ αὐτῆς, καὶ ἐνόμιζε πᾶσαν ἐορτὴν ἀποτυγχάνουσαν ἅμα ὡς ἔλειπεν αὕτη.

Ἐν τοῖτοις ἡ κυρία Παλινούδη δὲν ἤρχετο καὶ οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Βασάλου, νήστευσι οἱ πλειῆστοι, ἤρχιζον νὰ τονθορύζωσι, διότι δὲν ἐνόουν τὸν λόγον πάσης περαιτέρω ἀναβολῆς ἀφοῦ τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα ἐν τῷ ἐστιατορίῳ καὶ οἱ στόμαχοι αὐτῶν κενοί. Ὡς δ' ἐκ συνθήματος περιεκύκλωσαν πάντες τὸν κ. Βάσαλον ἰσχύμενον ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς οἰκίας καὶ τὴν πεδιάδα περισκοποῦντα πάντοτε.

ΚΥΡΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΥΣΑΡΚΟΣ διὰ τοῦ ριπιδίου αὐτῆς τὸν ὄμον τοῦ Βασάλου τύπτουσα.— Αἰ, τί λέγεις, Βάσαλε, δὲν εἶνε ὥρα νὰ φάμε καὶ τίποτε;

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐξάγων τὸ ὡρολόγιόν του ἐν στενοχωρίᾳ.— Νομίζετε ὅτι εἶνε ὥρα;

ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ ΚΥΡΙΟΣ τυμπανίζων ἐπιδεικτικῶς τὴν γαστέρα του.— Ἄν εἶνε ὥρα; καὶ πότε δὲν εἶνε ὅταν μᾶς ἔχῃς τόσοσιν ὥραϊα πράγματα!

ΒΑΣΑΛΟΣ μειδιῶν καὶ ὑποχωρῶν ὅπως εἰσέλθωσιν οἱ προσκεκλημένοι.— Ὅριστε λοιπὸν, καθήσατε ὅπως θέλετε. Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας, οἵτινες ἕστανται συνηθισμένοι ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ ἐστιατορίου). Κενώσατε τὸ γάλα.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ τὸν βραχίονα τοῦ Βασιλέως λαμβάνουσα καὶ εἰς τὸ ἐπιστάριον εἰσερχομένη μετὰ τὴν εἴσοδον πάντων τῶν ἄλλων. — "Αδिका μᾶς ἔκαμες κ' ἐπεριμέναμεν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τῆς Πολυσάρκου Κυρίας. — "Εγὼ νὰ σᾶς κάμω νὰ περιμένετε ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ μειδιῶσα εἰρωνικῶς — "Ελα τώρα !... ὡς νὰ μὴν ἡξεύραμεν διὰ ποίαν ἦτο αὐτό.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐρυθριῶν. — Σᾶς βεβαιῶ, κυρία μου . . .

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ καθημένη. — Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικον εἶνε ὠραιστᾶτη !

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ὅστις ἐκάθησε παρ' αὐτῇ. — Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, κυρία μου . . .

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα. — Δόσε μου καλλίτερα τὰ παξιμαδάκια ἐκεῖνα ἐκεῖ κάτω.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ προσφέρων τὰ παξιμάδια. — Πιστεύσατέ με ὅτι....

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ τρώγουσα. — "Οτι δὲν τὴν ἀγαπᾶς ἐρωτικῶς.... αὐτὸ τὸ ἡξεύρω· ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ εἰπῶ εἰλικρινῶς ὅτι εἶσαι ἀνόητος.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἀναπηδῶν. — Αἶ !

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ ἐξακολουθοῦσα νὰ τρώγῃ. — "Ητο ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἦτο τρελλὸς δι' αὐτήν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐκπληχτος. — "Εγὼ ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ κινουσα ἐξ ὀλοκλήρου τὸν κύαθον αὐτῆς. — Εὗρες ἀντίστασιν καὶ ἀπεσύρθης.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐν ἀδημονίᾳ — Κυρία μου . . .

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ μειδιῶσα μυστηριωδῶς. — "Ημεῖς ἡ γυναῖκες εἴμεθα περίεργα ὄντα· πότε ἡ καρδία μας εἶνε σίδηρον καὶ πότε εἶνε ζυμᾶρι. "Επεςες 'ς τὸ σίδηρον φαίνεται, διότι ἄλλως πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς τὸν Μεντζιφόλαν ;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐκθαμβος. — "Η Φαιναρέτη ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ χαμηλοφώνως. — Εἶνε τώρα πέντε ἡμέραι ποῦ εἶνε τρελλὴ δι' αὐτόν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ἐμβρόντητος. — Τρελλή ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ μετ' ἀπορίας. — Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε αὐτός ;

ΒΑΣΙΛΕΥΣ. — Δὲν τὸν εἶδα πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ παρατηροῦσα κύκλῳ. — Καὶ δὲν τὸν βλέπω οὐτ' ἐδῶ σήμερον... Βέβαια... ἀφοῦ δὲν εἶνε καὶ αὐτή !

ΒΑΣΙΛΕΥΣ μειδιῶν. Δὲν ἡξεύρω ποῦ τὰ ἐμάθατε αὐτὰ, κυρία μου, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰ πιστεύω. (Τονίζων ἐκάστην λέξιν). "Η Φαιναρέτη εἶνε βράχος, εἶνε ἡ ἀρετὴ προσωπεποιημένη ! (Προσφέρων αὐτῇ πινάκιον σακαμίνων). Δὲν παίρνετε ὀλίγα μούρα ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ καγχάζουσα. — Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! τί εἶπες : ἀρετή; . . . Ἐπειδὴ τὴν λέγουν Φαιναρέτην ἴσως . . . Χάχ, ἄχ, ἄχ, ἄ! (Λαμβάνουσα συκάμιναν). Δόσε μου ἐδῶ . . . προτιμῶ τὰ μοῦρα.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ, ὅστις ἠγέρθη μετ' ἄλλων πολλῶν τῆς τραπέζης βλέπων ἄμαξαν καταφθάνουσαν πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου. — Ἄ, τώρα ἔρχεται ὁ Παλινούδης! Μήπως ἀφήσατε καὶ καθόλου γάλα διὰ τὴν κυρίαν Φαιναρέτην; ὦ! εἶνε καὶ ὁ Μεντζιφόλας μαζῇ τοὺς μετ' αὐτὴν ἀδελφὴν του. Αἰ, δι' αὐτὸν ἔχει ἀρκετὰ φρούτα!

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ κρατοῦσα πρὸς στήμην ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἐγεγνῆντα Βάσαλον. — "Ὅταν σοῦ τὰ λέγω ἐγώ! . . . ἦλθε μαζῇ τῆς, βλέπεις; Ὁ κ. Βάσαλος ἐξῆλθεν εἰς προὑπάντησιν τῶν βραδυνάντων προσκεκλημένων, εἰσήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ προετοιμάσωσι τὰ πάντα. Γάλα ὑπῆρχε μόνον διὰ τὰς δύο κυρίας· ὁ Παλινούδης ἐπῆρε μαῦρον καφέν, οὐδεμίαν ἔχων ὀρεξιν νὰ ἐγγίσῃ ἄλλο τι, καὶ ὁ Μεντζιφόλας κατεβρόχθισεν ἀσυνειδήτως ὅσα ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς τραπέζης συκάμιναν εἰς μυρίας παραδεδομένος σκέψεις καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὴν κυρίαν Παλινούδην βλέπων κρυφίως μετ' εὐχαριστήσεως ὑποβοηθούσης τὴν καταβρόχθισιν τῶν συκαμίνων.

Εἶχον ἐξέλθει πάντες εἰς τὸν κήπον καὶ περὶ τὴν τράπεζαν δὲν ἔμεινεν εἰμὴ ὁ Μεντζιφόλας, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ τρώγῃ συκάμιναν καὶ ὁ Βάσαλος, ὅστις μετὰ περιεργείας παρετήρει αὐτόν.

ΒΑΣΑΛΟΣ σείων τὴν κεφαλὴν. — Μπρὲ δὲν ἐντρέπεσαι νὰ κάθῃσαι νὰ διαδίδῃς ὅτι σ' ἀγαπᾷ ἡ Φαιναρέτη;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ παρατηρῶν αὐτὸν μετ' ἐιρωνείας. — Τί ἔκαμε, λέγει; . . . διαδίδω; . . . Ἀφοῦ με ἀγαπᾷ, πῶς τὰ διαδίδω;

ΒΑΣΑΛΟΣ ἀρπάζων βαυκαλιν. — Κύτταξε αὐτὴν τὴν μποτίλια . . . σοῦ τὴν φέρνω γεμάτην ἑς τὸ κεφάλι . . .

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ μειδιῶν. — Καὶ τί ἀγάπην μοῦ ἔχει, καυμένε . . . τρέλλαν;

ΒΑΣΑΛΟΣ κινῶν τὴν βαυκαλιν. — Σοῦ τὸ εἶπεν;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ βρενθυόμενος. — Αἰ, καλὰ εἶσαι!

ΒΑΣΑΛΟΣ θραύων τὴν βαυκαλιν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀγρίαν ἐκπέμπων ὠρυγν. — Χμ!

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ γελῶν. — Τί κάμνεις αὐτοῦ, εὐλογημένε;

ΒΑΣΑΛΟΣ τῇ ὑπηρετῇ ὅστις συνάξει τὰ τεμάχια τῆς βαυκαλιν. — Δόσε μου ἓνα κονιάχ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ μειδιῶν μακαρίως. — Ἦθελα νὰ ἤξευρα διατί σοῦ φαίνεται τόσο παρὰ ξενον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐν ἐξάψει. — Νὰ σοῦ εἰπῶ διατί μοῦ φαίνεται παρὰ ξενον.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ σπουδαῖον λαμβάνων ἥθος. — Ν' ἀκούσω.

ΒΑΣΑΛΟΣ οὐτινος ἢ ἐξαφίς ἀυξάνει. — Αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν ἡγά-

πησα ἐγὼ μέχρι λατρείας, καὶ πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχον πλειοτέρας ἐλπίδας ἐπιτυχίας παρ' ὅσας ἔχεις τώρα σύ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *μειδῶν αὐταρέσκως*. — Μήπως ἐπειδὴ εἶσαι ὠραιότερος ἅπ' ἐμέ; Ἡ γυνή, φίλε μου, δὲν προσέχει τόσον πολὺ εἰς τὴν ὠραιότητα. Δὲν τῆς ἤρρεσες, δὲν σὲ ἡγάπησεν· ἐγὼ τῆς ἄρῃσω καὶ μὲ ἀγαπῶ.

ΒΑΣΑΛΟΣ *τῷ ὑπηρετῇ*. — Φέρε μου κι' ἄλλο ἓνα κονιάκ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *γελῶν*. — Τὸ φουσᾶς, βλέπω, καὶ δὲν κρούνει.

ΒΑΣΑΛΟΣ *μετὰ τινα σκίψιν ἡσύχως*. — Ὅχι, ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ λέγῃς ἀλήθειαν!

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Δὲν ἔχεις ἄλλα μοῦρα;

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Σ' ἀρέσουν;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Εἶμαι ἄξιος νὰ φάγω μιὰ μουρῇ.

ΒΑΣΑΛΟΣ *τῷ ὑπηρετῇ*. — Φέρε μοῦρα εἰς τὸν κύριον.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *ειρωνικῶς*. — Καὶ γιὰ σένα κανένα ἄλλο κονιάκ;

ΒΑΣΑΛΟΣ *μετὰ μικρὰν σιγῇ*. — Ξεύρει πῶς σὲ λέγουν;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *διανοίγων τοὺς ὀφθαλμούς*. — Ἀστείζεσαι;

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Ὅχι, 'ς τὴ ζωὴ σου, πές μου.... τῆς εἶπες ποτὲ ὅτι σὲ λέγουν Αὐγουστῖνον;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Πῶς δὲν τῆς τὸ εἶπα;

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Καὶ σὲ φωνάζει Αὐγουστῖνον;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Βεβαίως.

ΒΑΣΑΛΟΣ *μειδῶν*. — Καὶ δὲν γελᾷ; δὲν πέφτει ξερὴ ἀπὸ τὰ γέλια κάτω;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *συνοφροῦνόμενος*. — Μὰ διατί σοῦ φαίνεται κωμικόν τὸ ὄνομα Αὐγουστῖνος;

ΒΑΣΑΛΟΣ *ἐκρηγνύμενος εἰς ἀκατάσχετον γέλωτα*. — Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον! ἐὰν ἤμην γυνὴ θὰ προστίμων ν' ἀποθάνω καλογραῖα παρὰ νὰ φωνάζω τὸν ἐρωμένον μου Αὐγουστῖνον.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *μειδῶν*. — Καὶ νὰ ἰδῇς μὲ τί γλύκα τὸ λέγουν τὰ χεῖλῃ της.

ΒΑΣΑΛΟΣ *ἀναπνέων*. — Αἴ!... [τῷ ὑπηρετῇ] Φέρε μου ἓνα κονιάκ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Ἄ, γιὰ, νὰ σοῦ εἰπῶ... κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὴν πίνης τόσα κονιάκ, διότι θὰ μεθύσης ἐπὶ τέλους, κ' ἐγὼ στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου εἰς σέ....

ΒΑΣΑΛΟΣ *ἐκπληκτος*. — Εἰς ἐμέ;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Αὐτὴν τὴν ἐορτὴν σου σήμερον ὁ θεὸς σοῦ τὴν ἔστειλε δι' ἐμέ.... μάλιστα. Ἔως τώρα δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω διατί δὲν ἐορτάζεις ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν Ἰανουάριον ἢ τὸν Αὐγουστον, τώρα εὗρίσκω ὅτι κάμνεις πολὺ καλὰ. Ὁ Αὐγουστος θὰ μᾶς ἐπήγαγε μακράν, καὶ ὁ Ἰανουάριος ἀκόμη μακρῆτερα.

ΒΑΣΑΛΟΣ ὅστις παρετήρει αὐτὸν περιέργως. — Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μὲ αὐταῖς τῆς ἀνοησίαις σου ;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Ξεύρεις τί ζηλότυπος εἶνε ὁ ἄνδρας τῆς ; δὲν τὴν ἀφίνει οὔτε βῆμα. Εἰς τὸ σπίτι τῆς λοιπὸν εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἰδῶ ὅπως θέλω· κἄτι ἄκραις μέσαις εἶπαμεν καὶ ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι ἐδῶ θὰ εἰποῦμεν τὰ ἐπίλοιπα....

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐγερόμενος. — Εἰς τὸ σπίτι μου ;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ καθίσῃ. — Κάθησε τώρα, ποῦ ἐπῆρες ἀμέσως ἀέρα μητροπολίτου ! Εἰς τὸ σπίτι σου, μάλιστα . . . ποῦ, θέλεις νὰ πάγω ;

ΒΑΣΑΛΟΣ ἀνανεύων. — Ποτέ !

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ εἰρωνικῶς. — Διατί παρακαλῶ ; διότι εἶμαι εὐτυχέστερος ἀπὸ σέ ;

ΒΑΣΑΛΟΣ ταρασσόμενος. — Αἶ ;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Λοιπὸν ἐκ ζηλοτυπίας μοῦ ἀρνεῖσαι αὐτὴν τὴν χάριν, σὺ ὁ παλαιός μου φίλος ;...

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Μὲ θεωρεῖς πολὺ μικρὸν νὰ ὑποθέτῃς ὅτι ἄγομαι εἰς τοῦτο ὑπὸ τοιούτου μηδαμινοῦ αἰσθήματος.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Καὶ ὅμως....

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Ὅχι βεβαίως· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πιστεύσω ἀκόμη ὅτι ἡ Φαιναρέτη σὲ ἀγαπᾷ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ γελῶν. — Ἄ, τί παιδὶ ποῦ εἶσαι !...

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Εἶνε τόσον ὑπεράνω τῶν ἰδεῶν αὐτῶν ἡ Φαιναρέτη ὥστε....

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ διακόπτων αὐτόν. — Μπρὲ τί κάθεσαι καὶ λές ; Χθὲς ἐμείναμεν σύμφωνοι νὰ ἔλθωμεν μαζῇ ἐδῶ, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κατορθώσωμεν ποῦ δὲν θὰ ἐπειθετο ποτὲ ὁ σύζυγός τῆς ; Τί κάμνω ; Πηγαίνω μὲ τὴν ἄμαξάν μου δῆθεν διὰ νὰ τοὺς πάρω καὶ λέγω εἰς ἓνα φίλον μου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, νὰ εἶν' ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ σπίτι τοῦ Παλινούδῃ. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχετο εἰς τὴν θύραν ὁ Παλινούδης, πηδᾷ εἰς τὴν ἄμαξάν του ὁ φίλος μου καὶ λέγει τοῦ ἄμαξᾶ : — Γρήγορα ἔς τὸ γιατρὸ, γιατί πεθαίνει ὁ ἄνθρωπος

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Ποιὸς ἄνθρωπος ;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ Παλινούδης. Τότε ὁ φίλος μου στρέφει, τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ ἀφήσῃ τὴν ἄμαξάν του διὰ μίαν στιγμὴν, ἀλλ' ἔως ὅτου νὰ συγκατανεύσῃ ὁ Παλινούδης τὸ τάλληρον ἦτο ἔς τὸ χέρι τοῦ ἄμαξᾶ κρυφὰ κρυφὰ καὶ ἐνῶ ὁ φίλος μου φεύγει μὲ τὴν ἄμαξαν ἔς τὰ τέσσαρα, ἐγὼ προσφέρω τὰς δύο θέσεις τῆς ἁμάξης μου εἰς τὸν Παλινούδην καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του. Αὐτὸς φυσικῶς τῷ λόγῳ δὲν δέχεται· καὶ καθήμεθα λοι-

πὸν κάτω εἰς τὴν θύραν ἀναμένοντες τὴν ἄμαξαν· ἀλλὰ ναί!...
 ποῦ νὰ γυρίσῃ; Ἐν τούτοις ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν παρακαλῶ
 νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ μου· αὐτὸς μὲ τὴν πρόφασιν δῆθεν
 ὅτι θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ δὲν θέλει νὰ δεχθῇ καὶ ἐξακολουθοῦμεν περι-
 μένοντες τὴν ἄμαξαν.

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Δι' αὐτὸ ἡγγήσατε τόσον;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Δι' αὐτό, βεβαίως.

ΒΑΣΙΛΟΣ *τῷ ὑπηρέτῃ*.—Φέρε μου ἓνα κονιάκ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Μὴν πίνῃς καὶ σὲ χρειάζομαι!

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Λοιπὸν;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Αἶ', ὅταν ἀπηλπίσθῃ πλέον διὰ τὴν ἄμαξάν
 του, εἶδε δὲ ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ στείλῃ νὰ φέρῃ ἄλλην,
 ἡναγκάσθῃ νὰ λάβῃ θέσιν εἰς τὴν ἰδικήν μου, κ' ἔτσι ἐκάθησεν
 αὐτὸς ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς μου, κ' ἐγὼ ἀπέναντι τῆς Φαιναρέ-
 τῃς καὶ σὲ ἀφίνω πλέον νὰ φαντασθῇς μίαν ὥραν δρόμον πόσα
 εἴπαμεν.... μὲ τὰ πόδια.

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα πρᾶγμα; ὅλ' αὐτὰ εἶνε ψευ-
 τιαῖς.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Αἶ';

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Μάλιστα.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *μετὰ μικρὰν σιγὴν*.—Ἔχεις καὶ ἄλλα μοῦρα;

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Θὰ σὲ πειράξουν.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Ἔχεις;

ΒΑΣΙΛΟΣ *τῷ ὑπηρέτῃ ὅστις φέρει τὸ κονιάκ*.—Πηγαίνετε νὰ κόψετε ὅσα
 μοῦρα εἶνε ἔς τὸ περιθώριον.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *βλέπων τὸν Βάσαλον ἐγχερόμενον*.—Λοιπὸν εἴμεθα σύμ-
 φωνοι;

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Εἰς τί;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Θὰ μὲ βοηθήσῃς διὰ τὴν συνέντευξίν μου.

ΒΑΣΙΛΟΣ *μετὰ μικρὰν σιγὴν*.—Ἔχεις τὸ ἐλεύθερον νὰ κάμῃς ὅτι
 θέλεις; ὅλ' αὐτὰ εἶνε κολοκύθια.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *ἐγχερόμενος*.—Πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἂν ἐκείνη ἡ σκιὰς
 πλησίον τῆς μεγάλης πλατάνου εἶνε κατάλληλος.

ΒΑΣΙΛΟΣ *γελῶν*.—Πήγαίνε, πήγαίνε.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ.—Ἐμεγάλωσεν ἡ τριανταφυλλιά ὥστε νὰ μὴ
 φαίνεται κανεὶς ἀπ' ἔξω;

ΒΑΣΙΛΟΣ.—Οὐ!.. εἶνε πυκνοτάτη... Δὲν πιστεύω νὰ υπάρ-
 χῃ καταλληλότερον μέρος δι' ἐρωτικὴν συνέντευξιν... ὅταν
 δύναται κανεὶς νὰ ἔχῃ τοιαύτην.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *εἴρων*.—Ἄ, ἄ! βλέπω ὅτι θέλεις νὰ μᾶς πάρῃς
 καὶ ἔς τὸ χέρι.

ΒΑΣΙΛΟΣ βλέπων τὸν ὑπηρέτην, ὅστις φέρῃ πινάκιον πλήρες συκαμίνων. — Φάγε τώρα τὰ μουρὰ σου καὶ αὔριον τὰ λέγομεν πάλιν.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ καθήμενος καὶ τρώων συκάμινα. — Ποῦ πᾶς;

ΒΑΣΙΛΟΣ. — Αἶ, δὲν εἶσαι δὲ μόνος ἐδῶ σήμερον; πρέπει νὰ περιποιηθῶ καὶ τοὺς ἄλλους φίλους μου.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Τὸν Παλινούδη σὲ παρακαλῶ πρὸ πάντων αὐτὸν νὰ μοῦ ἀσφαλίσῃς εἰς καμμίαν πρέφαν, διὰ νὰ μὴ τὸν ἰδοῦμεν ἑξαφνα ἐμπρὸς μας ἐκεῖ ποῦ θὰ καθήμεθα ἡσυχοί.

ΒΑΣΙΛΟΣ ἔξερχόμενος τοῦ ἐστιατορίου. — Καλὰ, καλὰ! [*Ἰδίῃ*] Ἡ αὐτὸς εἶνε κακοήθης ἢ ὁ κόσμος ἐχάλασεν, ἀφοῦ καὶ ἡ Φαιναρέτη δεικνύει σημεῖα ἐλαφρότητας. [*Βαδίζων ταχέως καὶ ὡσεὶ ἀναζητῶν τινα διὰ τῶν δένδρων*]. Ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον! Θὰ τοῦ εἶπεν ἴσως κανένα γλυκὸν λόγον καὶ αὐτὸς ἐπίστευσεν ἄλλα. Ἦ Φαιναρέτη τὸ συνηθίζει αὐτό; τῆς ἀρέσει νὰ χαριεντίζεται; ἀλλ' ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ τελευταίου σημείου ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ τρόπου του μοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι σήμερον αὔριον . . . [*Ταχύνων τὸ βῆμα ἐν ἑξάψει*]. Διὰβολε! . . . ἂν ἔχῃ τοιαύτας διαθέσεις ἡ Φαιναρέτη διατὶ νὰ μὴ προτιμήσῃ ἐμένα; Καὶ νεώτερος εἶμαι ἀπὸ τὸν Μεντζιφόλαν καὶ δὲν εἶμαι καὶ τόσον κακομουτζουνος 'σάν κι' αὐτὸν, καὶ ἐπὶ τέλους δὲν βάφομαι ὅπως βάρεται αὐτὸς ὁ βλάξ! . . . [*Βλέπων ἀσκαρδαμυκτὴ πρὸς τι σημεῖον*]. Νά την! . . . καὶ εἶνε τόσον ὡραία! [*Πνίγων βαθὺν σπόνον*]. Μασκαρᾶ Μεντζιφόλα, ἐὰν πράγματι σὲ ἀγαπᾷ, εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΑΛΙΝΟΥΔΗ μειδιῶσα ἐπιχαρίτως. — Τί γίνεσθε, κύριε Βάσαλε; ἔτσι μᾶς ἀφίνετε μόνας;

ΒΑΣΙΛΟΣ τειροθυθήμενος. — Κυρία μου . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ μορράζων. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία Φαιναρέτη, καὶ τόσην ὥραν ποῦ εἶμαι μαζῇ σας ἐγώ;

Ἡ ΠΟΥΛΥΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Καὶ ποῖός σὲ παίρνει; σὲ σημείωσιν ἐσένα;

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ σεῖς, κυρία μου;

Ἡ ΠΟΥΛΥΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ λαμβάνουσα τὴν βραχίονα τοῦ Γέροντος Κυρίου καὶ κρυφίως αὐτῷ λαλοῦσα ἐνθ' ἀπομακρύνονται. — "Ὅταν λέγω τοῦτο περὶ σοῦ, τὸ λέγω καὶ περὶ ἐμοῦ, διότι δὲν παρετήρησας ὅτι τόσην ὥραν ἡ κυρία Παλινούδη ἐπερίμενε κἄποιον; Ἀντὶ τοῦ Μεντζιφόλα ὅμως ἦλθεν ὁ Βάσαλος, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ δυσχεστηθῶ καθόλου ἐὰν κατορθώσῃ νὰ τοῦ τὴν πάρῃ. . . .

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ ἐκπληκτος. — Καλὲ τί λέγετε; ἡ κυρία Παλινούδη εἶνε φρονιμωτάτη.

Ἡ ΠΟΥΛΥΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Αἶ, ὅλα εἴμεθα φρόνιμα ὅταν μᾶς λείπη ἡ εὐκαιρία.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ ἐμβρόντητος. — Καὶ ἡ κυρία Παλινούδη λοιπόν...

Η ΠΟΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ μειδῶσα. — Φαίνεται ὅτι τὴν ἡῦρεν ἐπὶ τέλους τὴν εὐκαιρίαν, ἀλλ' ἔπεσεν εἰς κακὰ χέρια καὶ θὰ αἰσθανθῶ κρυφὴν χαρὰν ἂν περάσῃ εἰς τὰ χέρια τοῦ Βασάλου, ὅστις τὴν ἡγάπα ἐμμανῶς πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ στρεφόμενος κρυφίως καὶ βλέπων τὴν κυρίαν Παλινούδη συνομιλοῦσαν μετὰ τοῦ Βασάλου. — Ἐγὼ τὴν ἰδεάμ ὅτι περνᾷ, διότι πολὺ τὸν γλυκοκουττάζει.

Η ΠΟΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ, ἥτις παρατήρησε καὶ αὐτή. — Δὲν πιστεύω... Τὸ γλυκοκυτόταγμα δὲν εἶνε τεκμήριον πάντοτε.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ. — Κυτᾶξτε ὅμως πῶς γελᾷ...

Η ΠΟΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Διὰ τὴν τὸν γελάσῃ... Διότι αὐτὸς ὁ ἀνόητος ἔχει τὴν βλακειάν νὰ πιστεῦν ἀκραδάντως εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς... Ὡ, βεβαίως θὰ τὸν γελάσῃ... τὸ βλέπω ἀπὸ τὴν στάσιν τοῦ Βασάλου... Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ τὴν σαγηνεύσῃ ἐπὶ τέλους, αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ τὴν κατακτήσῃ ὁ ἄλλος.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ. — Μὰ διατὶ ἐνδιαφέρεσθε τόσο πολὺ διὰ τὸν Βάσαλον;

Η ΠΟΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Διότι σιχαίνομαι τὸν Μεντζιφόλαν καὶ θυμόνω ὅταν τοιοῦτοι ἄνθρωποι κατορθώνουν τὰ πάντα μὲ μερικαῖς ἀνόηταις ἀπὸ ἡμᾶς. Ἰδίως ὅμως ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ φύλου μου.

Ο ΓΕΡΩΝ ΚΥΡΙΟΣ. — Ἡ ἐπιθυμία σας ἐκτελεῖται κατ' εὐχὴν, κυτᾶξτε πῶς ἀπεχωρίσθησαν μόνον ποῦ δὲν τὸν ἐφίλησεν ἡ κυρία Παλινούδη.

Η ΠΟΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ γελῶσα... Τί ἄπειροι ποῦ εἴσθε σεῖς οἱ ἄνδρες ὅσον καὶ ἂν γεράσῃτε! Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸν ἔπεισε περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ χάσω οὔτε μίαν στιγμὴν, καὶ θὰ κάμω τὸν κόσμον ἄνω κάτω διὰ τὴν πεισθῇ ἐπὶ τέλους ὁ Βάσαλος ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο βράχος ἡ κυρία Παλινούδη του.

Καὶ ἡ Πολύσαρκος Κυρία ἐγκατάλιμπάνουσα τὸν Γέροντα Κύριον εἰσῆλθε ταχέως εἰς ἀτραπὸν ὑπὸ ροδοδαφνῶν ἐπεσκιασμένην, καὶ γοργῶ ποδὶ ἔλαβε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν σκιάδα, ὅπου συνήντησε μυσπολοῦσαν προηγουμένως τὴν κυρίαν Παλινούδη.

Ἐξω τοῦ ἐστιατορίου ἴστατο ἀνήσυχος ὁ Μεντζιφόλας ὥσει ἀναζητῶν τινα. Ἐβλέπε κύκλῳ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀνησυχία του ἡῦξανε καταπληκτικῶς. Αἰφνης διακρίνει μακρόθεν τὸν Βάσαλον καὶ τρέχει ἀσθμαίνων πρὸς αὐτόν.

ΒΑΣΑΛΟΣ μειδῶν. — Αἶ, εἶδες τὴν σκιάδα;

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ περιχαρής. — Εἶνε λαμπρά, δὲν θὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ

κανείς, διότι ὅλοι σχεδὸν παίζουν κροκέτον· ἀλλὰ τὸν σύζυγον πρὸς Θεοῦ, τὸν σύζυγον· τὸν βλέπω καὶ τριγυρίζει παντοῦ. Εὐρὲ του μίαν πρέφαν, ἓνα βίστ, μίαν κοντζίναν τούλάχιστον!...

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Δὲν ἔχω κανένα.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Κάμε του ἓνα πικέτον, σῶσέ με, Βάσαλε· καταλληλοτέραν περίστασιν ἀπ' αὐτὴν δὲν θὰ εὔρω... ἡ πρώτη ἐρωτικὴ συνέντευξις... ἐννοεῖς;

ΒΑΣΑΛΟΣ *σοβαρῶς*. — Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλε μου. Ἦξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, ἀλλὰ μὴ νομιζῆς ὅτι δύναμαι νὰ σοῦ συγχωρήσω καὶ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας σου. Ὅταν ἐκθέτη τις μίαν γυναῖκα, ἔστω καὶ εἰς τὸν φίλον του αὐτόν, πράττει πάντως κακὴν πράξιν, πολλῶ μᾶλλον ὅταν τὴν ἐκθέτη δωρεάν· καὶ τοῦτο πράττεις σὺ αὐτὴν τὴν στιγμὴν προσπαθῶν νὰ μὲ πείσῃς ὅτι σ' ἀγαπᾷ ἡ Φαιναρέτη καὶ ὅτι πρόκειται νὰ συναντηθῇτε εἰς τὴν σκιάδα.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *ἐξεστηκώς*. — Ἀλλά, φίλε μου...

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Αὐτὴν τὴν στιγμὴν συνωμίλησα μαζὶ της.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *περίφοβος*. — Μήπως τῆς εἶπες;...

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Περὶ σοῦ; ὄχι· ἔσο ἡσυχος· αὐτὰ δὲν τὰ κάμνω ἐγώ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *ἀδημονῶν*. — Λοιπὸν;

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Τῆς ὠμίλησα τοιουτοτρόπως ὥστε ἂν ᾔτο γυνὴ ὅπως θέλεις νὰ μοῦ τὴν παραστήσῃς σύ, θὰ ἔπιπτε, ναί, θὰ ἔπιπτεν εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *μεσιδιῶν καὶ ἀνατείνων τὰς χεῖρας ὡς ἐν ἀπελπισμῷ*. — Μὰ ἀφοῦ ἀγαπᾷ ἐμένα, πῶς ἔχεις τὴν ἀπαίτησιν νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἰδικὴν σου τὴν ἀγκάλην;

ΒΑΣΑΛΟΣ *ἐξακολουθῶν δι' ἐπιτιμητικῷ τόνου*. — Ἐκ τούναντίου· ὄχι· μόνον τοῦτο δὲν ἔκαμεν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν λεπτὴν αὐτῆς εἰρωνείαν μοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω πολὺ καλὰ, ὅτι οὐδέποτε, ἤκουσας; οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ ἄλλος ἄνθρωπος πλὴν τοῦ συζύγου της νὰ καυχηθῇ ἐπὶ τῇ κατακτῆσει αὐτῆς.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ. — Νὰ σοῦ εἰπῶ ἓνα πράγμα; νὰ μὴ μὲ σκοτίζῃς.

ΒΑΣΑΛΟΣ *στρέφων αὐτῷ τὰ νῶτα*. — Πολὺ καλὰ.

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς*. — Λοιπὸν δὲν θὰ μοῦ ἐξοικονομήσῃς τὸν σύζυγον;

ΒΑΣΑΛΟΣ *ιστάμενος*. — Μά...

ΜΕΝΤΖΙΦΟΛΑΣ *ἐκετευτικῶς*. — Κάθησέ τον καϋμένε, σ' ἓνα σκαμνὶ δύο τρεῖς ὥρας... δὲν σοῦ ζητῶ παραπάνω... μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

ΒΑΣΑΛΟΣ *μετὰ τινα διαταγμὴν*. — Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

MENTZIFOΛΑΣ σφίγγων αὐτῷ τὴν χεῖρα. — Εὐχαριστῶ.

ΒΑΣΙΛΟΣ κινῶν τὴν κεφαλὴν. — Καὶ ὅταν ἔλθῃς νὰ μοῦ εἰπῇς ὅτι σ' ἐφίλησεν ἡ Φαιναρέτη νὰ μοῦ τρυπᾷς τὴν μύτην ἐμένα.

MENTZIFOΛΑΣ ἀπερχόμενος περιχαρής. — Θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ χωρὶς νὰ καταφύγω εἰς τοιαύτην ἐγγείρησιν.

Ὁ κ. Βάσαλος παρατηρήσας ἐπ' ὀλίγον τὸν ἀπερχόμενον Μεντζιφόλαν ὕψωσε τοὺς ὦμους καὶ μετέβη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔπαιζον οἱ προσκεκλημένοι του κροκέτον ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν ὑπόσχесίν του.

Μετὰ πολλὰς ἐρεύνας κατώρθωσε τέλος νὰ συλλάβῃ τὸν Γέροντα Κύριον ὅστις ἤρχιζε νὰ βαρύνεται μένων ἄεργος καὶ παραλαβὼν καὶ τὸν Κύριον Παλινούδην, ἐν τῷ κήπῳ περιδιαβάζοντα, σφόδρα δ' ἐπιθυμοῦντα νὰ παίξῃ πικέτον ὠδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἄνω δῶμα, ὅπερ συνέκειτο ἐξ ἐνὸς καὶ μόνοις μεγάλου δωματίου, καὶ ἐκεῖ προητοίμασε πάντα τὰ χρειώδη, ὅπως ἐν ἀνέσει παίξωσι τὸ παιγνίδιον αὐτῶν. Εἶτα κατῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ ἐξηκολούθησε νὰ πίνῃ κονιάκ, διότι ἂν καὶ εἶχε μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν Μεντζιφόλαν, ἐξέτιμα ὅμως πλειότερον τὴν Φαιναρέτην, καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα, ἔστω καὶ ψευδὴς δι' αὐτόν, ὅτι ἠδύνατο αὕτη ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπον, ἀνεστάτου πάσας τὰς ἵνας τῆς καρδίας του καὶ μετέριπτεν αὐτὸν εἰς παλαιὰν ἐποχὴν, καθ' ἣν τοσαύτην τῇ προσήνεγκε λατρείαν.

Εἶχε κενώσει καὶ τρίτον ποτηρίδιον ὅτε εἶδεν εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐστιατόριον τὴν Πολύσαρκον Κυρίαν.

ΒΑΣΙΛΟΣ βαίνειν εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς. — Τί δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω, κυρία μου;

Η ΠΟΥΛΕΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ λαμβάνουσα τὴν βραχιονὰ του. — Τὸν βραχιονὰ σου πρὸς τὸ παρόν.

ΒΑΣΙΛΟΣ μειδίων. — Καὶ τίποτε ἄλλο;

Η ΠΟΥΛΕΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Τίποτε.

ΒΑΣΙΛΟΣ ὑποκλίων. — Ἀληθῶς εἰσθε εἰς ἄκρον ὀλιγαρχίας.

Η ΠΟΥΛΕΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ ὀδηγοῦσα τὸν Βάσαλον ἐξω τοῦ ἐστιατορίου. — "Ὅταν ἐγὼ λέγω κατὶ τί εἶμαι πάντοτε βεβαία καὶ δὲν ὀμιλῶ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν!

ΒΑΣΙΛΟΣ ἐντείνων τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. — Περὶ τίνος πρόκειται;

Η ΠΟΥΛΕΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Τί σοῦ ἔλεγεν ἡ κυρία Παλινούδη;

ΒΑΣΙΛΟΣ πᾶν ἄλλο ἀναμένων ἢ τὴν ἐρώτησιν ταύτην. — Μά... τίποτε σχεδόν.

Η ΠΟΥΛΕΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ εἰρωνικῶς. — "Ὅχι δά; κ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τῆς ἐξέφραζες ἐκ νέου τὸν παλαιὸν ἔρωτά σου!

ΒΑΣΙΛΟΣ ἐν στενοχωρίᾳ. — Νομίζετε;

Η ΠΟΥΛΕΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Ἐπερίμενα περισσοτέραν εἰλικρίνειαν

ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἔχω τόσην διάθεσιν νὰ παράσχω μεγάλην ἐκδούλευσιν.

ΒΑΣΑΛΟΣ.—Τί ἐννοεῖτε ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ.—"Ελα τώρα σὲ παρακαλῶ, ἀλλὰ νὰ μοῦ εἰπῇς ὅλην τὴν ἀλήθειαν· τῆς ἔλεγες ὅτι τὴν ἀγαπᾷς.

ΒΑΣΑΛΟΣ μετὰ τινα δισταγμὸν.—Δηλαδή . . .

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ.—"Αλήθεια· τῆς τὸ ἔλεγες.

ΒΑΣΑΛΟΣ σπληνῶς.—Αἶ, μάλιστα.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. Καὶ αὐτὴ τί σοῦ ἀπεκρίθη, αὐτή ;

ΒΑΣΑΛΟΣ στένων.—"Ὅτι ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν της.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ προσπαθοῦσα νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά της. — Τὸν Παλινουδὴν ;

ΒΑΣΑΛΟΣ στένων ἐκ διευτέρου.—Ναί.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτά της. —Καὶ σὺ τὸ ἐπίστευες.

ΒΑΣΑΛΟΣ στένων ἐκ τρίτου.—Διατὶ ὅχι ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ καγχάζουσα.—Εἶσαι ἡλίθιος, καυμένη !

ΒΑΣΑΛΟΣ. "Ας ἀφήσωμεν τάσσεϊα, κυρία μου, κατὰ μέρος· δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ θεωρῇτε τὴν Φαιναρέτην τόσον ἐλαφρὰν· σεῖς δὲν εἴσθε κακὴ· πῶς ἐπιμένετε εἰς τὴν ἰδέαν σας αὐτήν ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Καὶ εἶσαι πεπεισμένος περὶ τῆς ἀρετῆς της ;

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐνθουσιωδῶς.—Κἄτι τι περισσότερον !

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ γελῶσα.—"Α, οἱ ἄνδρες, οἱ ἄνδρες ! . . . ὅλ' εἴσθε πάντοτε παιδιὰ !

ΒΑΣΑΛΟΣ σοβαρῶς.—"Εχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς διαβεβαιώσω, ὅτι δὲν εὐρίσκονται δύο κυρία· καθὼς πρέπει ἐν Ἀθήναις ὡς τὴν Φαιναρέτην.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ.—Εἶμαι ἐγὼ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς δύο ;

ΒΑΣΑΛΟΣ τεθορυβημένος.—Πῶς ;

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ.—Δὲν εἶμαι . . . ἅς εἶνε.

ΒΑΣΑΛΟΣ προθύμως.—Δὲν λέγω....

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ διακόπτουσα.—Καὶ βεβαίως εἶσαι ἱκανὸς νὰ πάρῃς καὶ ὄρκον, ὅτι δὲ ἀγαπᾷ τὸν Μεντζιφόλαν.

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐνθέρμως.—Μὲ τὰ δύο μου τὰ χέρια.

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ.—"Η ἐσύ εἶσαι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς βλακείας ἢ αὐτὴ εἶνε περισσότερον ἅψ' ὅτι τὴν ἐφантаζόμην εὐφυῆς.

ΒΑΣΑΛΟΣ.—Πῶς μὲ κακομεταχειρίζεσθε σήμερον !

Η ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ.—Μὰ ὅταν μοῦ λέγῃς τέτοια πράγματα..., ὅταν διατείνεσαι ὅτι ὁ Μεντζιφόλας....

ΒΑΣΑΛΟΣ διακόπτων.—Δὲν εἶχε τὴν ἀναίδειαν ὁ ἀνότητος διὰ νὰ

μὲ πείσῃ ὅτι ἔχει μαζῇ τῆς ἐρωτικῆς συνέντευξιν ἐδῶ εἰς τὴν σκιάδα ποῦ βλέπομεν ἐμπρὸς μας, δὲν εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ με παρακαλέσῃ νὰ βάλω τὸν Παλινούδην νὰ παίξῃ χαρτιὰ, διὰ νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸν ἀνησυχήσῃ δῆθεν ;

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ μετὰ περιεργείας. — Καὶ σὺ τί ἔκαμες ;

ΒΑΣΑΛΟΣ σείων τὴν κεφαλὴν. — Τὸν ἔχω ἐπάνω καὶ παίξει, ἔχω ὅμως καὶ τὴν ἀκράδαντον πεποιθήσιν ὅτι ὁ Μεντζιφόλας εἶνε ψεύστης.

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Λοιπὸν δὲν πιστεύεις ὅτι τὸν ἀγαπᾷ τὸν Μεντζιφόλαν ;

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐκθύμους. — Ὁχι.

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ χαμηλοφώνους. — Μὴ φωνάζῃς τόσο πολύ.

ΒΑΣΑΛΟΣ. — Διατί ;

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Διὰ νὰ μὴ τοὺς ταράζωμεν.

ΒΑΣΑΛΟΣ ἔκπληκτος. — Ποιούς ;

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ βαίνοῦσα ἀκροποδῆτι. — Κύτταξέ τους μέσα εἰς τὴν σκιάδα.

ΒΑΣΑΛΟΣ κρυπτόμενος ὑπισθὲν τῶν θάμνων. — ᾤ !

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Τοὺς βλέπεις πῶς εἶνε ἀγκαλιασμένοι ; καὶ ἀκούεις τί τῆς λέγει ; καὶ διακρίνεις τί τοῦ ἀπαντᾷ ;

ΒΑΣΑΛΟΣ συνέχων τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἰδρωτὸς περιρρεόμενον μέτωπον αὐτοῦ ἀπομάσσων. — Εἶνε δυνατόν ;

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ σαρδόνιον γελῶσα. — Ἰδοὺ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἠγάπησες καὶ διὰ τὴν ὁποίαν λέγεις ὅτι παίρνεις καὶ ὄρκον !

ΒΑΣΑΛΟΣ τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ. — Εἶνε ὀπτασία !

Ἡ ΠΟΥΛΥΣΑΡΚΟΣ ΚΥΡΙΑ. — Ἐγὼ ὡς μόνην τιμωρίαν σου, ὅτι δὲν ἐπέισθης εἰς τοὺς λόγους μου, σὲ ἀφίνω ἐδῶ ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ὀπτασίας καὶ πηγαίνω ἐπάνω νὰ καθίσω πλησίον τοῦ συζύγου, διὰ νὰ μὴ τυχὸν τὸν φωτίσῃ ὁ διάβολος καὶ ἔλθῃ νὰ τὴν διαλύσῃ.

Καὶ ὁ κ. Βάσαλος ἔμεινεν ἐκεῖ ἀπελιθωμένος, μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ τὸ ὄμματά του, ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀκοῆς αὐτοῦ.

Ἦλπισε πρὸς στιγμὴν, ὅτι κατείχετο ὑπὸ ἐφιάλτου, ἀλλὰ ταχέως πᾶσα τοιαύτη ἐλπίς ἀπέπτῃ, διότι ἔβλεπε τὰ χεῖλη τοῦ Μεντζιφόλα καταγωγδῶς πίπτοντα ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Φαιναρέτης καὶ ἤκουε τὴν γλυκερίαν αὐτῆς φωνὴν ἐν μέθῃ ἔρωτος ὀρκιζομένην αἰωνίαν πίστιν τῷ Μεντζιφόλῳ.

Λοιπὸν ἦτο ἀληθές ! ὁ ἀγῆδῃς οὗτος ἄνθρωπος, ὁ ρυπαρὸς καὶ ἀκάθαρτος εἶχε κατορθώσει νὰ σαγηνεύσῃ τὴν ὡραίαν Φαιναρέτην ; Ἀλλὰ πῶς ; διὰ τῆς εὐφυΐας του ; δὲν εἶχεν διὰ τῶν τρόπων του ; ἦτο ἀπεχθής.

Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως εἶνε ἀληθῶς ἀνεξιχνίαστα ὑπάρ-

χουσιν ὁμως ἄνθρωποι ἐπιστήμονες, οἵτινες δι' ἐνδελεχοῦς μελέτης κατορθοῦσιν ἐπὶ τέλους νὰ διαλευκάνωσι τινὰ τούτων ἄλλὰ τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς τίς ποτε σοφὸς θὰ δυνηθῇ ν' ἀναλύσῃ, ὅπως διακριθῶσῃ ἐκ τίνων σύγκειται συστατικῶν. Εἶνε βόρβορος; εἶνε ἡλιακὴ ἀκτίς; εἶνε κρᾶμά τι ἐξ ἀμφοτέρων; εἶνε τοῦ ρόδου ἡ εὐωδία ἢ τῆς νυκτερίδος τὸ πτερόν;

Ὑπὸ τοιούτων ἐμφορούμενος σκέψεων κατέπεπτεν ἡσύχως τὴν ὀργὴν του ὁ κ. Βάσαλος καὶ εἰς τὸν θεὸν τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ ἀναθεῖς ἀνέμενε τὴν τέλεσιν θαύματος.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρεκτραπῇ ὁ Μεντζιφόλας. "Ὅσον καὶ ἂν τὸν συνεκράτει ὁ ἔρωσ κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς, μετὰ τὰς συνήθεις ἐν ἐρωτικαῖς συνεντέξευσι διαχύσεις θὰ ὑπερενίκα τὸ ἄγροικον αὐτοῦ ἦθος καὶ φανταζόμενος ὅτι εὐφυολογεῖ θὰ ἔλεγε βδελυρὰν τινὰ λέξιν, ἐξ ἐκείνων αἰτίνες ἦσαν συνηθέσταται αὐτῷ. Καὶ θὰ ἔβλεπε τότε ἡ Φαιναρέτη, ἡ λεπτοφυὴς γυνή, πῶς ἡπατήθη καὶ βεβαίως θ' ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ διὰ παντός. "Ὡ, μετὰ πόσης ἀγάπης τότε θὰ τὴν ἐνηγκαλιζέτο, διότι ὅσα ὑφίστατο κερυμμένος ἐν τοῖς θάμνοις, ὅλα, ὅλα εἰς ἀγάπην μετετρέποντο, εἰς ἀγάπην ἐντεινομένην τεραστίως.

Αἰφνης, ἐνῶ ἀνέμενε καραδοκῶν τὸ θαῦμα, βλέπει τὸν Μεντζιφόλαν ὠχριῶντα καὶ ἐγειρόμενον ὅπως ἀπέλθῃ, βλέπει, φορικτὸν εἰπεῖν, καὶ ὁρᾶν καὶ ἀκούειν, τὴν Φαιναρέτην καταβάλλουσαν πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως τὸν κρατήσῃ. Ἐκεῖνον παλαίοντα σχεδὸν ἵνα διαφύγῃ τὸν ἐναγκαλισμόν της, αὐτὴν ὡς λυσσῶσαν μαινάδα προσκολλημένην ἐπ' αὐτοῦ καὶ μυρίους λόγους ἔρωτος ἐν τελείᾳ τῶν φρενῶν παρακοπῇ ψιθυρίζουσαν, βλέπει ἐν σῶμα πλέον, καὶ πᾶσα ἐλπίς δι' αὐτὸν ἀφίπταται, διότι ἐννοεῖ ὅτι ὁ ἔρωσ τῆς Φαιναρέτης εἶνε βάκχης ἔρωσ.

Ἠγέρθη τότε ἄπελπις ὅπως φύγῃ μακρὰν τῆς ἀπαισίας σκηνῆς, ἧς ἐγένετο μάρτυς, τὸ μῖσος μόνον τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ κατὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς, δὲν εἶχεν ὁμως προχωρήσει τρία βήματα καὶ ἀκούει τὴν σπαρακτικὴν τῆς Φαιναρέτης φωνήν, ἐνῶ συγχρόνως δυσωδία, ὁσμὴ σηπεδονώδης, ἀνεδίδετο ἐκ τῆς σκιάδος. Κύπτει καὶ βλέπει τότε τὴν μὲν Φαιναρέτην φεύγουσαν δρομαίως καὶ τὴν ρίνα διὰ τοῦ μανδυλίου ἀποφράττουσαν, τὸν δὲ Μεντζιφόλαν κάτωχρον καὶ πελιδὸν κρυπτόμενον ὀπισθεν τῶν θάμνων.

Ἐνεδός, μὴ γνωρίζων τί συνέβαινε, φοβούμενος μὲ ἐπηκολούθησε δυστύχημά τι, ἐμφανίζεται πρὸ τῆς Φαιναρέτης.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΛΙΝΟΥΔΗ πίπτουσα εἰς τὴν ἀγκάλην αὐτοῦ. — "Α, τὸν ἄθλιον!...

ΒΑΣΑΛΟΣ ἐμβρόντητος. — Τὶ τρέχει, Φαιναρέτη;

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΛΙΝΟΥΔΗ ἐκρηγνυμένη εἰς ἀσθεστον γέλωτα. — Ἐγὼ νὰ τοῦ λέγω πόσον τὸν ἀγαπῶ... καὶ αὐτός...

ΒΑΣΙΛΟΣ ἀποσπράττον τὴν ρίνα διὰ τοῦ μανδυλίου. — Ἐὰν ἴτο ἀπὸ συγκίνης τοῦ ἔρωτος θὰ ἴτο συγγνωστός, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ συγκίνημα τῶν μούρων καὶ εἶνε ἀσύγγνωστος!

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΛΙΝΟΥΔΗ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος. — Σὺ τ' ἀγαπᾷς τὰ μούρα;

ΒΑΣΙΛΟΣ σφίγγων αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ αὐτοῦ. — Ὅταν ἀγαπῶ... ποτέ!

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΥΛΩΘΕΙΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ *

ΥΠΟ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Σκάψετε τάφο, σκάψετε· στὰ κράα μάρμαρά του
Σκαλίστε ὅλαις τῆς μορφαῖς καὶ ὄψεις τοῦ θανάτου·
Ἀγνώριστα μαρτύρια, φωναῖς στῆς Ἐκκλησίαις,
Φαρμάκῃα, σίδερα βαρεῖα κι' ἀτέλειωταῖς θυσίαις
Σκαλήστε αἵματα γενειῶν, ἀτίμωσι, κρεμάλα
Νᾶνε δυὸ τάφοι ἅγιοι καὶ πάθη δυὸ μεγάλα
Νᾶ βλέπη ὁ φράγκος νὰ γελᾷ κι' ὁ οὐρανὸς νὰ κλαίῃ
Καὶ ἄς διαβαίνουν οἱ καιροὶ ὡς νᾶλθουν ἄλλοι νέοι
Πλὴν κι' ἀπ' τὴν ἄλλη του μεριᾷ, βουνῶν σκαλίστε χιόνια,
Σημαίαις καὶ κυρτὰ σπαθία, τσαπράζῃα καὶ μηλιόνια·
Λειοντάρια καὶ Ἀρματωλούς, Κλέφτες κι' ἠητοὺς ἀντάμα·
Σκαλήστε τὸ ἐξακουστό, τὸ τουρκομάχο δροῦμα ! . . .
Καὶ κρύψτε τὸν νεκρὸ ἠητὸ στὰ χώματα τὰ μαῦρα
Ὅσο νὰ γείνη Φοίνικας μὲ τὸ καιρὸ στὴ Λαῦρα ! . . .

(*) Τὸ πλῆρες πατριωτικοῦ ἄλγους ποίημα τοῦτο τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν ποιητοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, ἀπεσπάρθη ἐκ σειρᾶς δώδεκα ὁμοίων συνεχῶν, ὑπὸ τὴν τίτλον ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ἀναφερομένων εἰς ἐκάστην τῶν ἱστορικῶν αὐτῆς μεταμορφώσεων.